ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **P. R.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. prosince 2014, č. j. KUOK 111697/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. října 2016, č. j. 59 A 5/2015 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Hranice (dále jen „městský úřad“) svým rozhodnutím ze dne 17. října 2014, č. j. OVV/14715/14-6/Hla/101, shledal žalobcem vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění, a uložil mu za to pokutu ve výši 4 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel v délce dvou měsíců. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. června 2014 v 15:07 hodin v katastru obce Bělotín na silnici I. třídy č. 48 ve směru jízdy od obce Olomouc na obec Nový Jičín, při řízení motorového vozidla tovární značky Volkswagen Passat, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu mimo obec,

stanovenou zvláštním právním předpisem na 90 km/h, neboť na měřeném úseku jel rychlostí 130 km/h, při zvážení možné odchylky měřícího zařízení nejméně 126 km/h. Žalobce se rozhodnutí městského úřadu bránil odvoláním, které však žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který však shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 3. května 2016, č. j. 59 A 5/2015 - 25. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, podle níž na základě informací založených ve správním spisu nelze ztotožnit vozidlo, které jelo naměřenou rychlostí minimálně 126 km/h, se stěžovatelovým automobilem. Krajský soud sice uznal, že kvalita fotografie z měřícího řízení je nízká a neumožňuje rozpoznat registrační značku ani barvu vozidla, ale dodal, že lze rozeznat logo Volkswagen a navíc žalobce ve správním řízení vůbec nevznesl námitku, že by přestupek nespáchal – na místě pouze odmítl podepsat oznámení o přestupku, ústního jednání před městským úřadem se bez omluvy nezúčastnil a odvolání podal toliko blanketní. Uvedená fotografie navíc nebyla jediným či privilegovaným důkazem. Z dalších důkazů, tj. z oznámení přestupku a z úředního záznamu o přestupku, plyne, že měřena byla rychlost žalobcova vozu, neboť zasahující policista ani na okamžik neztratil vůz z dohledu. Fotografie z měřícího zařízení tudíž v kombinaci s dalšími uvedenými důkazy poskytla správním orgánům skutková zjištění, o nichž nepanovaly důvodné pochybnosti. Krajský soud shledal lichou také žalobcovu námitku týkající se nesprávného provedení měření z důvodu přílišné vzdálenosti měřidla od automobilu.

[3] Uvedený rozsudek krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce svým rozsudkem ze dne 19. srpna 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36. Dospěl totiž k závěru, že fotografie pořízená měřícím zařízením je natolik neostrá, že neumožňuje ztotožnit zachycený automobil s vozem stěžovatele. Ztotožnění stěžovatelova vozidla s vozidlem na snímku bylo v úvaze krajského soudu provedeno primárně na základě informací obsažených v jednostranném úředním záznamu zasahujícího policisty a v oznámení z přestupku, které stěžovatel nepodepsal. Takové použití úředního záznamu a oznámení o přestupku – tedy použití těchto dokumentů jako rozhodujících důkazů za situace důkazní nouze – je však podle dosavadní judikatury nepřípustné. Proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a zavázal jej, aby posoudil, zda lze skutkový stav – konkrétně ztotožnění stěžovatelova vozidla s vozidlem, jehož rychlost byla změřena – prokázat jinak než pouze úředním záznamem a oznámením o přestupku, a případně doplní dokazování k otázce, vozidlo jaké značky a modelu je na fotografii z měřícího zařízení zachyceno.

[4] Na základě toho provedl soud v novém řízení v rámci ústního jednání důkaz fotografií vozidla pořízené měřícím zařízením v nejvyšší možné kvalitě, jejím porovnáním s internetovou fotografií přední masky vozu Volkswagen Passat CC s odpovídajícím rokem výroby a výslechem všech tří zasahujících policistů. Žalobu pak opět zamítl, a to rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V ní namítal, že pouhým laickým pozorováním nelze s jistotou určit, že na předmětné fotografii je právě stěžovatelovo vozidlo – může jít o jiné vozidlo téhož typu, o jiný typ Volkswagenu, ba dokonce nelze pominout, že shodnou přední masku mají také vozidla Kia nebo Ford. Ani svědecká výpověď policisty B. nemohla posloužit jako důkaz, neboť je z podstaty věci nevěrohodná. Není v lidských schopnostech pamatovat si po více než dvou a půl letech od události a desítkách dalších podobných měření takové detaily, jako že policista vozidlo stěžovatele po celou dobu od měření do zastavení nespustil z očí. Chybný je i závěr krajského soudu o účelovosti stěžovatelových námitek opřený o úvahu, že stěžovatel nenamítal již v době zastavení policejní hlídkou, že změřené vozidlo nebylo jeho. Stěžovatel nic takového namítat nemohl, neboť laserový paprsek není viditelný a fotografie z měření policisté řidičům na místě nepředkládají.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že jde o opakovanou kasační stížnost, která je obecně nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Avšak k aplikaci § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vyslovil Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. června 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz), uvedl, že citované ustanovení zajišťuje, *„aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“* Tuto interpretaci § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jež garantuje smysl a účel rozhodování Nejvyššího správního soudu, respektuje i judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, jež nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. dovodila výjimky z nepřípustnosti opakované kasační stížnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soud ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Dospěla k závěru, že tento důvod nepřípustnosti nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Ve vztahu k nyní uplatněné kasační námitce Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozhodnutí nevyjádřil právní názor na výklad hmotného práva; pouze konstatoval, že se krajský soud nevyrovnal přesvědčivě s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Kasační stížnost je tedy přípustná, avšak její přípustnost je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že řešena být nemohla. To je v daném případě splněno.

[8] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud postupoval zcela v intencích právního názoru vysloveného v závěrečné části předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci: „*Z judikatury správních soudů vyplývá možnost vyslechnout ohledně informací obsažených v úředním záznamu zasahující policisty jako svědky (v podrobnostech viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. května 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a judikaturu tam citovanou). Úřední záznam totiž může sloužit jako informační zdroj pro formulaci otázek kladených správním orgánem či soudem svědkovi směřujících k podrobnému objasnění skutečností v něm obsažených. Na podkladě odpovědí na tyto otázky pak může být posouzena věrohodnost jeho výpovědi. V případě výslechu svědků je totiž oproti dokazování (toliko) úředním záznamem učiněno zadost požadavkům zásady bezprostřednosti i procesním právům stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. září 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS, zejm. body 34-35). Současně bude mít krajský soud v dalším řízení možnost, pokud to bude namístě, zohlednit, že stěžovatel vyrukoval se svými námitkami až v řízení před soudem. Jakkoliv mu podle existující judikatury nelze upřít možnost vznášet nové námitky až v žalobě, není vyloučeno, aby vzal soud při hodnocení důvěryhodnosti či účelovosti argumentace účastníka řízení v potaz, že tak zásadní skutečnost, jako že byla změřena rychlost úplně jiného vozidla než jeho, neuvedl již ve správním řízení (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. února 2014 č. j. 4 As 105/2013 - 31, bod 24).*“

[10] Krajský soud postupoval zcela správně, když si nejprve vyžádal fotografie vozidla z měřícího zařízení v nejvyšším možném rozlišení. Pokud by totiž již v této fázi bylo možné vyloučit, že jde o vozidlo Volkswagen, postrádalo by další dokazování smysl. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom směru, že závěry soudu o tom, že se o vozidlo Volkswagen Passat CC jedná (s ohledem na kvalitu fotografie by spíše bylo na místě říci, že se o toto vozidlo může jednat) by samy o sobě neobstály. Fotografie však nebyly jediným důkazem, o nějž soud svůj náhled opřel. Na ústním jednání dne 31. října 2016 vyslechl krajský soud všechny policisty, kteří e účastnili zjištění stěžovatelova přestupku, jako svědky. Klíčovou se ukázala výpověď svědka O. B., který popsal průběh skutkového děje (byť některými podrobnostmi si nebyl s ohledem na časový odstup jistý). Za stěžovatele se jednání soudu nikdo nezúčastnil, svědek tedy zodpovídal pouze otázky soudu a žalovaného. Stěžovatel tudíž nevyužil svého práva klást svědkovi otázky. Jeho nynější zpochybňování věrohodnosti svědka v kasační stížnosti se tak jeví Nejvyššímu správnímu soudu jako zcela účelové a založené pouze na nekonkrétních spekulacích. S krajským soudem lze souhlasit i v hodnocení žalobních námitek. Krajský soud nezakládal svůj závěr o jejich účelovosti výhradně jen na tom, že stěžovatel je neuplatnil již při zastavení policejní hlídkou. Stěžovatel zůstal totiž pasivní během celého správního řízení, tedy i v době, kdy již měl fotografie svého vozidla z měřícího zařízení k dispozici.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů posoudil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu